# LEGE
# asupra transferării persoanelor condamnate în străinătate

Parlamentul României adoptă prezenta lege:

## CAPITOLUL I
## Dispoziții generale

*Declarația de cooperare*

**Art. 1** – România acordă, la cererea unui alt stat, în condițiile prevăzute prin prezenta lege, asistența cea mai largă posibil în materia transferării persoanelor condamnate.

*Dreptul aplicabil*

**Art. 2** – (1) Prezenta lege se aplică numai în baza şi pentru executarea normelor de cooperare judiciară interesând domeniul transferului de persoane condamnate, cuprinse în convențiile internaționale la care România este parte, pe care le completează în situațiile nereglementate. Ca urmare, este admisă numai reciprocitatea convențională, iar nu şi reciprocitatea de fapt.

(2) Prezenta lege nu aduce atingere drepturilor şi obligațiilor care decurg din normele internaționale privitoare la transferarea în străinătate a deținuților în scop de confruntare sau de depunere de mărturie.

(3) În cuprinsul cererii de transferare a condamnatului, statul român va preciza în temeiul cărui instrument internațional este formulată cererea.

*Definiții*

**Art. 3** – În înțelesul prezentei legi termenii și expresiile:

a) **condamnare** desemnează orice pedeapsă sau altă măsură privativă de libertate, pronunțată de către un judecător pentru o durată limitată sau nedeterminată în temeiul unei infracțiuni;

b) **hotărâre** semnifică o hotărâre judecătorească prin care se pronunță o condamnare;

c) **statul de condamnare** reprezintă statul unde a fost condamnată persoana care poate fi transferată sau care deja a fost transferată;

d) **statul de executare** reprezintă statul către care condamnatul poate fi transferat sau a fost deja transferat în vederea executării condamnării sale;

e) **resortisant** al unui stat de condamnare sau de executare se referă, în cazul României, la cetățeanul român.

*Obiectivul transferului*

**Art. 4** – (1) O persoană condamnată pe teritoriul României poate, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, să fie transferată pe teritoriul altui stat, al cărui resortisant este, pentru a executa acolo condamnarea care i-a fost aplicată printr-o hotărâre pronunțată de o instanță română.

(2) Ca efect al reciprocității convenționale prevederile alin. 1 se aplică în mod corespunzător în cazul în care un cetățean român a fost condamnat în alt stat.

(3) În scopul de a fi transferată, persoana condamnată își poate exprima dorința fie pe lângă statul de condamnare, fie pe lângă statul de executare.

(4) Transferarea poate să fie cerută fie de către statul de condamnare, fie de către statul de executare.

*Condițiile transferării*

**Art. 5** – (1) O transferare nu poate avea loc, decât în următoarele condiții:

a) condamnatul trebuie să fie resortisant al statului de executare;
b) hotărârea trebuie să fie definitivă;
c) durata condamnării pe care persoana condamnată o mai are încă de executat trebuie să fie de cel puțin șase luni la data primirii cererii de transferare sau să fie nedeterminată. În cazuri excepționale, cele două state pot să convină asupra unei transferări chiar dacă durata condamnării rămase de executat este mai mică de șase luni;
d) transferul este consimțit de către persoana condamnată sau, dacă, în raport cu vârsta sau cu starea fizică ori mintală a acesteia, unul dintre cele două state consideră necesar, de către reprezentantul persoanei. Consimțământul nu se cere în cazul evadatului care se refugiază în statul de executare, al cărui resortisant este;
e) faptele care au determinat condamnarea trebuie să constituie infracțiuni în raport cu dreptul statului de executare sau ar trebui să constituie astfel de infracțiuni, dacă ar fi survenit pe teritoriul său;
f) statul de condamnare și statul de executare trebuie să se pună de acord asupra acestei transferări; în caz contrar, transferarea nu are loc.

*Cereri și răspunsuri*

**Art. 6** - (1) Cererile de transferare și răspunsurile trebuie formulate în scris.

(2) Cererile se adresează de către autoritatea competentă a statului solicitant, autorității competente a statului solicitat. Răspunsurile se comunică pe aceleași căi.

(3) Autoritatea competentă potrivit alin. 2 este, în cazul statului român, Ministerul Justiției, iar în cazul statului străin, în înțelesul prezentei legi, **autoritatea centrală competentă.**

(4) Statul român solicitat va informa statul străin solicitant, în cel mai scurt timp, despre hotărârea sa de a accepta sau de a refuza transferarea cerută.

**Art. 7** - Cererile de transferare adresate statului român se rezolvă potrivit dreptului intern român, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.

**Art. 8** - Dispozițiile privitoare la statul român, ca stat de condamnare, se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român are calitatea de stat de executare.

## CAPITOLUL II
## Procedura

### *SECȚIUNEA 1*
### România, ca stat de condamnare

#### Paragraful 1
#### Reguli generale

*Obligația de a furniza informații*

**Art. 9** - (1) Orice condamnat de către o instanță română, căruia i se pot aplica prevederile prezentei legi, trebuie să fie informat, prin grija Ministerului Justiției, despre conținutul exact al convenției internaționale incidente.

(2) În cazul în care condamnatul şi-a exprimat, pe lângă statul român, ca stat de condamnare, dorința de a fi transferat, Ministerul Justiției va informa despre aceasta autoritatea centrală competentă a statului de executare, cât mai curând posibil, după rămânerea definitivă a hotărârii.

(3) Informațiile trebuie să cuprindă:

a) numele, data şi locul naşterii condamnatului;

b) dacă este cazul, adresa sa în statul de executare;
c) o prezentare a faptelor care au atras condamnarea;
d) natura, durata şi data începerii executării condamnării.

(4) În cazul în care condamnatul şi-a exprimat, pe lângă statul de executare, dorinţa de a fi transferat, statul român va comunica, la cerere, statului de executare, informaţiile prevăzute la alin. 3.

(5) Condamnatul trebuie să fie informat în scris despre orice demers întreprins de către fiecare din cele două state în aplicarea alin. 1 – 4, precum şi despre orice hotărâre luată de vreunul dintre ele cu privire la cererea de transferare.

*Înscrisuri ajutătoare*

**Art. 10** - (1) În scopul rezolvării cererii de transferare, statul român trebuie să solicite statului de executare a-i transmite următoarele acte:

a) un document sau o declaraţie care să ateste că persoana condamnată este resortisant al statului de executare;
b) o copie de pe dispoziţiile legale ale statului de executare, din care să rezulte că faptele care au determinat pronunţarea hotărârii în statul de condamnare constituie o infracţiune penală în raport cu dreptul statului de executare sau ar constitui o astfel de infracţiune dacă ele ar surveni pe teritoriul său;
c) o declaraţie conţinând informaţiile privitoare la procedura pentru care se va opta, în vederea punerii în executare a condamnării; dispoziţiile art. 20 se aplică în mod corespunzător.

(2) Cu excepţia cazului în care unul din cele două state nu-şi dă acordul la transferare, statul român comunică statului de executare următoarele:

a) o copie, certificată pentru conformitate, de pe hotărârea definitivă şi de pe dispoziţiile legale aplicabile;
b) indicarea duratei condamnării deja executate, inclusiv informaţii asupra oricărei detenţii provizorii, reduceri

a pedepsei sau altui act privind executarea condamnării;

c) o declarație constatând consimțământul la transfer, astfel cum se prevede în art. 5 alin. 1 lit. d);

d) când va fi cazul, orice raport medical sau social despre condamnat, informații asupra tratamentului său în statul român şi recomandări pentru continuarea tratamentului său în statul de executare.

(3) Statul român poate solicita statului de executare să-i trimită oricare din documentele menționate la alin. 1, înainte de a formula cererea de transferare sau de a lua hotărârea de acceptare ori de refuzare a transferării. Acelaşi drept îl are şi statul de executare, ori de câte ori solicită statului român să-i transmită documente din cele menționate la alin. 2.

***Consimțământul condamnatului***

**Art. 11** - (1) Statul român va proceda în aşa fel încât persoana care ar urma să-şi dea consimțământul la transferare în temeiul art. 5 alin. 1 lit. d) să o facă de bună voie şi în deplină cunoştință de consecințele juridice care decurg din aceasta.

(2) Statul român trebuie să dea statului de executare posibilitatea să verifice, prin intermediul unui consul sau al altui funcționar desemnat de acord cu statul de executare, că acest consimțământ a fost dat în condițiile prevăzute la paragraful 1.

***Efectul transferării pentru statul de condamnare***

**Art. 12** - (1) Preluarea în sarcină a condamnatului de către autoritățile statului de executare are drept efect suspendarea executării condamnării în România.

(2) Statul român nu mai poate să execute ori să continue executarea condamnării atunci când statul de executare consideră executarea condamnării ca fiind terminată.

*Revizuirea hotărârii*

**Art. 13** - (1) Numai statul român, ca stat de condamnare, are dreptul de a exercita vreo cale de control judiciar vizând desființarea sau modificarea hotărârii. Condamnatul poate să solicite, chiar după transferare, exercitarea unei asemenea căi de control judiciar.

(2) Dispozițiile alin. 1 nu au legătură cu procedura conversiunii condamnării reglementată prin art. 22.

## Paragraful 2
## Soluționarea cererii de transferare

*Proceduri prealabile*

**Art. 14** – (1) Cererea de transferare formulată de un resortisant străin condamnat de o instanță română se transmite Ministerului Justiției al României. Ca urmare, ministerul solicită a i se transmite, de urgență:

a) de către parchetul de pe lângă curtea de apel competentă, actele şi informațiile la care se referă art. 9 alin. 3 şi art. 10 alin. 2 lit. a), b) şi c);
b) de către Direcția generală a penitenciarelor, actele prevăzute de art. 10 alin. 2 lit. d).

(2) Actele menționate la alin. 1 pot fi solicitate deopotrivă în urma unei cereri de transferare formulată de către oricare din cele două state în relație.

(3) După primirea actelor şi informațiilor menționate de alin. 1, Ministerul Justiției le va traduce şi apoi transmite, împreună cu cererea de transferare, autorității centrale din statul de executare, de la care va cere totodată a-i transmite documentele menționate la art. 10 alin. 1, precum şi consimțământul său la transferare, dacă acceptă cererea.

(4) Procedura de la alin. 3 nu va fi îndeplinită dacă autoritățile române dețin informații sau documente care atrag în mod necesar refuzul transferului solicitat. O

asemenea soluţie poate fi dată de către curtea de apel competentă, sesizată de procurorul general al curţii, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei. Sentinţa curţii de apel se motivează şi este supusă recursului, în termen de cinci zile de la pronunţare.

(5) Dacă soluţia de refuz al transferării, evocată la alin. 4, rămâne definitivă, Ministerul Justiţiei va informa despre aceasta, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală din statul de executare. Informarea condamnatului se va face, în timp util, conform art. 9 alin. 5, prin intermediul Direcţiei generale a penitenciarelor.

***Acceptarea sau respingerea cererii***

**Art. 15** – (1) În cazul în care procedura de soluţionare a cererii de transferare continuă, toate documentele, inclusiv cele furnizate de statul de executare, sunt supuse mai întâi controlului de regularitate internaţională la Ministerul Justiţiei. După observarea îndeplinirii condiţiilor, ministerul transmite cererea şi actele ajutătoare, însoţite de traduceri, la procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă. La dosar se vor ataşa şi înscrisurile depuse, în legătură cu cererea de transfer, de către oficiul consular străin competent potrivit art. 11 alin. 2.

(2) Procurorul general, primind cererea şi actele, trebuie să se asigure mai întâi, prin audierea condamnatului, că acesta şi-a dat consimţământul la transferare, personal sau prin reprezentant, în condiţiile prevăzute de art. 11 alin. 1. Conţinutul audierii va fi consemnat într-un proces verbal semnat de procurorul general şi de persoana condamnată sau de reprezentantul acesteia. După această procedură, procurorul general va sesiza curtea de apel pentru soluţionarea cererii de transferare.

(3) Competenţa curţii de apel ca şi cea a parchetului de pe lângă curtea de apel sunt determinate după sediul penitenciarului de detenţie sau, când condamnatul este liber, după locuinţa acestuia.

(4) Cererea se va judeca în camera de consiliu, în prezența procurorului şi cu citarea persoanei condamnate sau reprezentantului acesteia. Condamnatul poate fi asistat, la cerere, de un apărător ales ori, în lipsă, numit din oficiu. La nevoie, traducerea se va asigura de către un interpret. Judecata nu va depăşi, pe cât posibil, 10 zile de la înregistrarea cererii, iar sentința se va redacta în cel mult cinci zile şi va fi motivată.

(5) Împotriva sentinței pot să declare recurs, în termen de cinci zile de la pronunțare, procurorul general al curții de apel, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum şi condamnatul.

(6) Despre soluția definitivă pronunțată de către jurisdicția română în cererea de transferare, Ministerul Justiției va informa, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală din statul de executare.

Prevederile art. 14 alin. 5 teza 2 sunt aplicabile.

(7) Dacă transferul condamnatului a fost acceptat, predarea acestuia se va realiza prin Ministerul Justiției. Preluarea de către autoritatea competentă a statului de executare va avea loc, pe cât posibil, la un punct de frontieră al României.

(8) În cazul unei persoane care, după ce a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pronunțată de o instanță română, evadează şi se refugiază pe teritoriul statului al cărui resortisant este, statul român poate să adreseze celuilalt stat o cerere de preluare a executării condamnării. Cererea se formulează de către procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei rază teritorială se află instanța de condamnare. În cerere se poate include şi solicitarea ca statul de refugiu al condamnatului să ia măsura arestării acestuia sau orice altă măsură pentru a garanta că evadatul va rămâne pe teritoriul său în aşteptarea unei decizii privind cererea. Arestarea persoanei în aceste condiții nu poate duce la agravarea situației sale penale. După traducerea cererii şi actelor anexe, acestea se transmit Ministerului Justiției, spre a fi comunicate autorității centrale din statul solicitat.

*Refuzul opţional al transferării*

**Art. 16** – Cererea de transferare a persoanei condamnate poate fi refuzată, în principal, pentru următoarele motive:

a) persoana a fost condamnată pentru crime care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România;

b) pedeapsa prevăzută de legea statului de executare este vădit superioară sau inferioară în raport cu cea stabilită prin hotărârea instanţei române;

c) există indicii suficiente că, odată transferat, condamnatul ar putea fi pus în libertate imediat sau într-un termen mult prea scurt faţă de durata pedepsei rămase de executat potrivit legii române;

d) persoana condamnată nu a reparat pagubele produse prin infracţiune şi nici nu a plătit sau garantat daunele şi cheltuielile la care a fost obligat prin hotărârea instanţei române;

e) dacă există indicii suficiente că statul de executare nu va respecta regula specialităţii, trecând la represiunea penală a condamnatului pentru fapte anterioare transferării, altele decât cea care a motivat condamnarea executorie, fără a obţine mai întâi, în acest scop, autorizarea statului român.

## *SECŢIUNEA 2*
## România, ca stat de executare

### Paragraful 1
### Reguli generale

*Acte necesare*

**Art. 17** – (1) Statul român trebuie, la cererea statului de

condamnare, să furnizeze acestuia din urmă documentele şi declaraţiile despre care se face menţiune în art. 10 alin. 1.

(2) Prevederile art. 10 alin. 2 şi 3 se aplică în mod corespunzător.

***Consimţământul condamnatului***

**Art. 18** – (1) Statul român va solicita oficiului consular român competent, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, să obţină de la condamnat sau reprezentantul acestuia o declaraţie în care să se consemneze consimţământul la transfer de bună voie şi în deplină cunoştinţă de consecinţele juridice care decurg din transferarea condamnatului în România. Totodată, oficiul consular român va fi solicitat să întocmească un înscris asupra situaţiei sociale şi familiale a condamnatului ţinând seama de afirmaţiile acestuia şi indicând posibilităţile sale de readaptare în România.

(2) Statul român va cere autorităţii centrale din statul de condamnare să-i furnizeze copie de pe cazierul judiciar al condamnatului, precum şi informaţii privitoare la eventualele relaţii întreţinute de acesta cu medii sociale criminogene.

***Probe necesare soluţionării cererii***

**Art. 19** – (1) Statul român hotărăşte dacă va accepta sau va refuza transferarea care i-a fost solicitată, ţinând seama de informaţiile pe care i le-a furnizat statul de condamnare, de documentele primite de la consulatul român competent şi de alte informaţii pertinente.

(2) Prevederile art. 6 alin. 3 sunt aplicabile.

***Efectele transferării pentru statul de executare***

**Art. 20** – (1) Autorităţile competente ale statului român sunt datoare:

a) fie să continue executarea condamnării imediat sau în baza unei hotărâri judiciare, în condiţiile enunţate la art. 21;

b) fie să schimbe condamnarea, printr-o hotărâre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare printr-o pedeapsă prevăzută de legislația română pentru aceeaşi infracțiune, în condițiile enunțate la art. 22.

(2) Statul român trebuie, dacă i se cere, să indice statului de condamnare, înainte de transferarea persoanei condamnate, pe care anume dintre cele două proceduri o va urma.

(3) Executarea condamnării este guvernată de legea statului de executare, iar acest stat este singurul competent pentru a lua, în materie, toate hotărârile corespunzătoare.

***Continuarea executării***

**Art. 21** – (1) În cazul în care statul român optează, în privința condamnatului, pentru procedura de continuare a executării, el este legat de natura juridică şi durata pedepsei aşa cum rezultă ele din condamnare.

(2) Dacă natura sau durata acestei pedepse este incompatibilă cu legislația română sau dacă această legislație o impune, statul român poate, prin hotărâre judecătorească, să adapteze această pedeapsă la aceea prevăzută de propria lege pentru infracțiuni de aceeaşi natură. Această pedeapsă trebuie să corespundă, atât cât este posibil, în ceea ce priveşte natura sa, celei aplicate prin hotărârea din statul de condamnare. Ea nu poate să agraveze, prin natura sau durata ei, pedeapsa pronunțată în statul de condamnare, nici să depăşească maximul prevăzut de legea română pentru infracțiunile în discuție.

***Conversiunea condamnării***

**Art. 22** – (1) În cazul schimbării condamnării, se aplică procedura prevăzută de legislația română. În ceea ce priveşte întinderea conversiunii pedepsei şi a criteriilor aplicabile, instanța română va trebui să respecte totuşi următoarele condiții:

a) va fi legată de constatarea faptelor în măsura în care acestea figurează, în mod explicit sau implicit, în hotărârea pronunţată în statul de condamnare;
b) nu va putea schimba o pedeapsă privativă de libertate printr-o pedeapsă pecuniară;
c) va deduce integral din pedeapsă perioada de privaţiune de libertate deja executată de condamnat; şi
d) nu va agrava situaţia penală a condamnatului, nici nu va fi ţinută de limita inferioară a pedepsei eventual prevăzute de legislaţia statului de condamnare pentru infracţiunea sau infracţiunile săvârşite.

(2) Când procedura de schimbare a condamnării are loc după transferarea persoanei condamnate, statul român va menţine acea persoană în detenţie sau va lua alte măsuri preventive în scopul de a asigura prezenţa ei în România până la finalizarea acestei proceduri.

***Încetarea executării***

**Art. 23** – Executarea condamnării încetează de îndată ce statul român a fost informat de către statul de condamnare despre orice hotărâre sau măsură care are ca efect înlăturarea caracterului executoriu al condamnării.

***Informaţii privind executarea***

**Art. 24** - Statul român va furniza informaţii statului de condamnare în ce priveşte executarea condamnării:
a) când consideră terminată executarea condamnării;
b) în cazul în care condamnatul a evadat;
c) dacă statul de condamnare solicită un raport special.

## Paragraful 2
## Soluționarea cererii de transferare

*Acceptarea sau respingerea cererii*

**Art. 25** - (1) În cazul în care Ministerul Justiției al României primește o cerere de transferare din partea unui resortisant român condamnat penal într-un alt stat, se procedează după cum urmează:

a) autoritatea centrală din statul de condamnare este înștiințată despre cerere de către Ministerul Justiției, care îi transmite totodată informațiile prevăzute de art. 9 alin. 3, documentele vizate de art. 10 alin. 2, precum și o declarație precizând dacă autoritățile competente își dau consimțământul la transfer. Informațiile și documentele se obțin de către parchetul de pe lângă curtea de apel competentă;

b) dacă cererea de transferare este refuzată, Ministerul Justiției înștiințează despre aceasta pe condamnat;

c) dacă cererea este aprobată, Ministerul Justiției transmite autorității centrale din statul de condamnare documentele vizate de art. 10 alin. 1, pe care le procură parchetul român competent.

(2) De îndată ce Ministerul Justiției primește declarația de consimțământ de la statul de condamnare, el transmite documentele la procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care, la rândul său, sesizează curtea de apel pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art. 21 sau 22, după caz.

(3) Sentința se motivează de îndată și e supusă recursului în termen de 10 zile de la comunicare. Comunicarea către condamnat se face prin fax sau un alt mijloc de transmitere la autoritatea centrală din statul de condamnare, de către Ministerul Justiției în cel mai scurt timp posibil.

(4) După ce hotărârea jurisdicției române rămâne definitivă, curtea de apel emite un mandat de executare a pedepsei, pe care Ministerul Justiției îl transmite autorității centrale competente din statul de

condamnare, pentru ca transferarea persoanei condamnate să poată avea loc.

(5) Predarea-primirea condamnatului va avea loc, de regulă, pe teritoriul statului de condamnare. Aceasta se va realiza, din partea statului român, de către Ministerul Justiției.

(6) Condamnatul transferat în România nu mai poate fi urmărit penal pentru aceeaşi infracţiune care a constituit obiectul condamnării în străinătate.

*Autoritățile judiciare competente*

**Art. 26** - Curtea de apel şi parchetul de pe lângă curtea de apel competente în procedurile la care se referă art. 25 sunt cele ale Municipiului Bucureşti.

*Reglementări convergente*

**Art. 27** - Prevederile art 25 se completează cu cele ale art. 14 - 15, care se aplică în mod corespunzător.

*Refuzul opțional al transferării*

**Art. 28** - Cererea de transferare a persoanei condamnate poate să fie refuzată, în principal dacă:

a) procesul în care s-a pronunţat condamnarea nu s-a desfăşurat în conformitate cu dispoziţiile pertinente din Convenţia europeană a drepturilor omului;
b) în România s-a pronunţat o hotărâre penală împotriva condamnatului pentru aceeaşi faptă sau dacă o procedură penală este în curs în România pentru aceeaşi faptă şi împotriva aceleiaşi persoane;
c) persoana condamnată a părăsit mai demult România, stabilindu-şi domiciliul într-un alt stat, iar legăturile sale cu statul român nu mai sunt semnificative;
d) persoana condamnată a comis o infracţiune gravă, de natură să alarmeze societatea, sau a întreţinut relaţii strânse cu membri ai unor organizaţii criminale, de natură a face îndoielnică reinserţia sa socială în România.

## *SECȚIUNEA 3*
## Alte reglementări

*Amnistia, grațierea și comutarea*

**Art. 29** – Autoritatea română competentă poate acorda amnistia, grațierea sau comutarea pedepselor aplicate persoanelor condamnate la care se referă prezenta lege.

*Tranzitul*

**Art. 30** - (1) Statul român admite, în conformitate cu propria sa legislație, o cerere de tranzit a unui condamnat pe teritoriul său, dacă cererea a fost formulată de către un alt stat care el însuși s-a înțeles cu un al treilea stat asupra transferării unui condamnat spre sau dinspre teritoriul său.

(2) România poate refuza să acorde tranzitul:

a) dacă persoana condamnată este unul dintre resortisanții săi;

b) dacă infracțiunea care a dat loc la condamnare nu constituie infracțiune conform legii penale române.

(3) Cererile de tranzit și răspunsurile se comunică pe calea menționată de art. 6 alin. 2.

(4) România poate consimți la o cerere de tranzit al unui condamnat pe teritoriul său, formulată de către un stat terț, dacă acesta din urmă a convenit cu un alt stat asupra transferării spre sau dinspre teritoriul său.

(5) Statul român căruia îi este cerută tranzitarea, poate menține condamnatul în detenție pe perioada strict necesară tranzitării teritoriului său. Detenția este asigurată de Ministerul Justiției.

(6) Statul român, solicitat să acorde tranzitul, poate fi invitat să dea asigurarea că persoana condamnată nu va fi nici urmărită, nici deținută, sub rezerva aplicării paragrafului precedent, nici supusă vreunei alte restricții a libertății sale individuale pe teritoriul statului de tranzit, pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului de condamnare.

(7) Cererea de tranzit nu este necesară, dacă se foloseşte spaţiul aerian românesc dar nu este prevăzută nici o aterizare pe teritoriul României.

*Limba folosită*

**Art. 31** - (1) Informaţiile, în temeiul art. 9 alin. 2 - 4, trebuie să fie făcute în limba statului căruia îi sunt adresate sau în una din limbile engleză sau franceză.

(2) Cererile de transferare şi înscrisurile ajutătoare vor fi însoţite de traduceri în limba română sau în una din limbile engleză sau franceză.

*Supralegalizarea*

**Art. 32** – Cu excepţia înscrisurilor la care se referă art. 10 alin. 2 lit. a), documentele transmise în aplicarea prezentei convenţii nu au nevoie de supralegalizare.

*Cheltuieli*

**Art. 33** - Cheltuielile ocazionate de aplicarea prezentei legi sunt în sarcina statului de executare, cu excepţia cheltuielilor ocazionate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

## CAPITOLUL III
## Dispoziţii finale

*Aplicarea în timp*

**Art. 34** – Dispoziţiile prezentei legi se aplică executării condamnărilor pronunţate atât înainte, cât şi după intrarea sa în vigoare.

**Art. 35** - Articolul $28^1$ pct. 1 din Codul de procedură penală se completează, în finalul său, cu următorul text: "f) cererile privind transferul condamnaților în străinătate;".